

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ 1985
Σελ. 191-192

ΤΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ ΔΩΡΑ

Ἐένος τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκός, κατῆλθε τὴν παραμονὴν ἀπὸ τὰ ὕψη, συστειλάς τὰς πτέρυγας ὅπως τὰς κρύπτη, θεῖος ἄγγελος. Ἔφερε δῶρα ἀπὸ τὰ ἄνω βασιλεία διὰ νὰ φιλεύσῃ τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης. Ἦτον ὁ καλὸς ἄγγελος τῆς πόλεως.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἐν ἄστρον καὶ ἐπὶ τοῦ στέρνου του ἔπαλλε ζωὴ καὶ δύναμις, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο πνοὴ θείας γαλήνης. Τὰ τρία ταῦτα δῶρα ἤθελε νὰ μεταδώσῃ εἰς ὅλους ὅσοι προθύμως τὰ δέχονται.

Εἰσῆλθεν ἐν πρώτοις εἰς ἐν ἀρχοντικὸν μέγαρον. Εἶδεν ἐκεῖ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν σεμνοτυφίαν, τὴν ἀνίαν καὶ τὸ ἀνωφελὲς τῆς ζωῆς ζωγραφισμένα εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός, καὶ ἤκουσε τὰ δύο τεκνία νὰ ψελλίζωσι λέξεις εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν. Ὁ Ἄγγελος ἐπῆρε τὰ τρία οὐράνια δῶρά του, καὶ ἔφυγε τρέχων ἐκεῖθεν.

Ἐπῆγεν εἰς τὴν καλύβην πτωχοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνὴρ ἔλειπεν ὅλην τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν ταβέρναν. Ἡ γυνὴ ἐπροσπάθει ν' ἀποκοιμίσῃ μὲ ὀλίγον ξηρὸν ἄρτον τὰ πέντε τέκνα, βλασφημοῦσα ἅμα τὴν ὥραν ποὺ εἶχεν ὑπανδρευθῆ. Τὰ μεσάνυχτα ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγός της· αὐτὴ τὸν ὕβρισε νευρική μὲ φωνὴν ὀξεῖαν, ἐκεῖνος τὴν ἔδειξε μὲ τὴν ράβδον τὴν ὀζώδη, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐπλάγιασαν χωρὶς νὰ κάμουν τὴν προσευχὴν των, καὶ ἤρχισαν νὰ ροχαλίζουν μὲ βαρεῖς τόνους. Ἐφυγεν ἐκεῖθεν ὁ Ἄγγελος.

Ἀνέβη εἰς μέγα κτίριον πλουσίως φωτισμένον. Ἦσαν ἐκεῖ πολλὰ δωμάτια μὲ τραπέζας, κ' ἐπάνω των ἔκυπτον ἄνθρωποι μετροῦντες ἀδιακόπως χρήματα, παίζοντες μὲ χαρτία. Ὀχροὶ καὶ δυστυχεῖς, ὅλη ἡ ψυχὴ των ἦτο συγκεντρωμένη εἰς τὴν ἀσχολίαν ταύτην. Ὁ Ἄγγελος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς πτέρυγάς του διὰ νὰ μὴ βλέπῃ κ' ἔφυγε δρομαῖος.

Εἰς τὸν δρόμον συνήνητησε πολλοὺς ἀνθρώπους, ἄλλους ἐξερχομένους ἀπὸ τὰ καπηλεῖα, οἰνοβαρεῖς, καὶ ἄλλους κατερχομένους ἀπὸ τὰ χαρτοπαίγνια, μεθύοντας χειροτέραν μέθην. Τινὰς εἶδε ν' ἀσχημονοῦν, καὶ τινὰς ἤκουσε νὰ βλασφημοῦν τὸν Αἰ-Βασίλην ὡς πταίστην. Ὁ Ἄγγελος ἐκάλυψε μὲ τὰς πτέρυγας τὰ ὦτα, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ, καὶ ἀντιπαρῆλθεν.

Ἐπέφωσεν ἤδη ἡ πρωία τῆς πρωτοχρονιάς, καὶ ὁ Ἄγγελος διὰ τὴν παρηγορηθῆ, εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἐκκλησίαν. Ἀμέσως πλησίον τῆς θύρας εἶδεν ἀνθρώπους νὰ μετροῦν νομίσματα, μόνον πὼς δὲν εἶχον παιγνιόχαρα εἰς τὰς χεῖρας· καὶ εἰς τὸ βάθος, ἀντίκρουσεν ἓνα ἄνθρωπον χρυσοστόλιστον καὶ μιτροφοροῦντα ὡς Μῆδον σατράπην τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαρείου, ποιοῦντα διαφόρους ἀκκισμοὺς καὶ ἐπιτηδευμένας κινήσεις. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄλλοι μερικοὶ ἔψαλλον μὲ πεπλασμένας φωνάς: *Τὸν Δεσπότην καὶ ἀρχιερέα!*

Ὁ Ἄγγελος δὲν εὔρε παρηγορίαν. Ἐπῆρε τὰ πτερόεντα δῶρά του — τὸ ἄστρον τὸ προωρισμένον νὰ λάμπη εἰς τὰς συνειδήσεις, τὴν αὔραν, τὴν ἱκανὴν διὰ τὴν δροσίζην τὰς ψυχάς, καὶ τὴν ζωὴν, τὴν πλασμένην διὰ τὴν πάλλην εἰς τὰς καρδίας, ἐτάνυσε τὰς πτέρυγας, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίας ἀψίδας.

(1907)